

Social sustainability, including improving road safety and other types of safety, labor protection problems and fair remuneration for work, avoiding traffic jams and delays.

Environmental sustainability, including approaches to minimizing the effects of emissions and other external influences associated with the transport and logistics operations carried out by people, as well as the artificial and natural environment.

Sustainable economic development is also crucial for the public, given investment in the transport sector and infrastructure support needs. The ability to support profitable operations both domestically and in international logistics is central to the private sector. For shippers, this means access to affordable, safe, and reputed logistics services. For logistics service providers, this means the ability to provide and develop their services, which over time will become profitable [3].

Improving logistics services requires powerful institutions, effective public sector coordination and government support at the highest level. The transport of goods often requires the efficient functioning of many links in the supplier chain. For example, the effect of a world-class port information system could be undermined if land transport has serious flaws. Thus, efficient logistics involves coordination between many entities (including foreign markets and governments) that provide a wide range of services and are subject to many legal / regulatory frameworks and regulatory bodies. At the same time, effective regulation is essential to ensure proper competition, administering the physical space of ports and airports, security, obtaining customs revenues and ensuring the security of the supply chain.

Список використаних джерел:

1. Logistics Performance Index (LPI) [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://lpi.worldbank.org/>
2. Стратегія сталої логістики та План дій для України) [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://mtu.gov.ua/files/Logistics.pdf>
3. Тараненко Ю. В. Аналіз ринку логістичних послуг [Електронний ресурс] / Тараненко Ю.В. – Режим доступу до ресурсу: http://www.ej.kherson.ua/journal/economic_12/162.pdf.

Патіота А. С. студентка групи О-41Б
Науковий керівник: Гурська І. С., к.е.н.,
доцент ВП НУБіП України «Бережанський
агротехнічний інститут», м. Бережани, Україна

РОЗВИТОК ТУРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Сучасні умови розвитку національної економіки визначається реалізацією економічної політики у тому числі щодо забезпечення розвитку рекреаційно-туристичної діяльності країни. Туризм стимулює розвиток усіх сфер національного господарства, таких як будівництво, транспорт, торгівля, сільське господарство, зв'язок, виробництво товарів народного споживання тощо.

Туризм комплексно впливає на соціально-економічний розвиток України з її багатими природними, антропогенними, історико-культурними, біосоціальними та іншими туристсько-рекреаційними ресурсами.

Відповідно до Закону України «Про туризм» до організаційних форм туризму належать міжнародний і внутрішній туризм. До міжнародного туризму належать: в'їзний туризм – подорожі в межах України осіб, які постійно не проживають на її території, та виїзний туризм – подорожі громадян України та осіб, які постійно проживають на території України, до іншої країни. До внутрішнього туризму відносяться подорожі в межах території України громадян України [2].

Важливими питаннями розвитку туристичної діяльності є дослідження факторів які впливають на стан даної галузі в країні та зокрема в регіоні. В науковій літературі ці фактори поділяються на дві групи, а саме зовнішні (екзогенні) і внутрішні (ендогенні), які в мають специфічні прояви при веденні туристичного бізнесу.

Зовнішні фактори впливають на туризм, у першу чергу, за допомогою демографічних і соціальних змін, а також через фінансово-економічні умови.

Внутрішні фактори – це фактори, що впливають безпосередньо в сфері туризму, тобто це матеріально-технічні фактори, що мають найважливіше значення для розвитку туризму. Головні з них пов'язані з розвитком засобів розміщення, транспорту, підприємств харчування, рекреаційної сфери, торгівлі.

Поєднання внутрішніх та зовнішніх факторів формує кон'юнктуру туристичного ринку та створює середовище для бізнес-діяльності, впливає на формування попиту та пропозиції, які забезпечують діяльність національної індустрії туризму зі створення відповідного туристичного продукту. Формування національного туристичного бізнесу є наслідком складної взаємодії організаційно-економічних процесів, які формують попит та пропозицію на ринку туристичних послуг.

Успішний розвиток туристичної галузі в Україні потребує створення належних умов для роботи туристичних підприємств, установ та організацій на туристичному ринку. Серед основних чинників які впливають на розвиток туристичного бізнесу є Постанова Кабінету Міністрів України про затвердження Стратегії розвитку туризму та курортів на період до 2026 року. Запровадження Стратегії передбачається за напрямками, серед яких: забезпечення безпеки туристів та захист їх законних прав та інтересів, імплементація законодавства ЄС у сфері туризму, забезпечення комплексного розвитку територій, зокрема створення сприятливих умов для залучення інвестицій у розбудову туристичної інфраструктури, удосконалення системи професійної підготовки фахівців сфери туризму, формування та просування позитивного іміджу України, як країни привабливої для туризму [1].

Визначаючи туристична галузь як одна з пріоритетних в галузях національної економіки для його ефективного функціонування необхідно вирішити проблеми, які потребують державного регулювання й підтримки виконавчих органів влади. Серед них є такі:

- налагодження механізмів співпраці органів державної влади з громадськими, науковими та бізнес-структурами;
- підвищення рівня безпеки на туристичних об'єктах і маршрутах, своєчасне надання невідкладної допомоги туристам, які постраждали під час подорожі;
- облаштування інфраструктури та інформаційного забезпечення туристичних об'єктів і маршрутів;
- вдосконалення податкового законодавства, що сприятиме вкладенню інвестицій в інфраструктуру туризму та санаторно-курортний комплекси.

Підсумовуючи викладене, слід відзначити, що розвиток туристичного бізнесу України залежить від системи факторів. Систематизація та класифікація цих факторів дозволить вивести галузь туризму на новий вектор розвитку, а необхідними організаційними заходами які сприятимуть стійкому розвитку бізнесу є: поглиблений розвиток інфраструктури галузі для комплексного обслуговування всіх категорій туристів; організація періодичних тренінгів та семінарів туристичного спрямування для туристичного бізнесу та зацікавлених осіб; застосування інновацій у вигляді централізованої комп'ютерної мережі резервування місць розміщення та створення реальної бази про послуги у сфері туризму; сформувані державну політику в галузі туризму, яка сприятиме його стійкому розвитку.

Список використаних джерел:

1. Про схвалення Стратегії розвитку туризму та курортів на період до 2026 року [Електронний ресурс] : Схвалено розпорядженням Кабінету Міністрів України від 16 березня 2017 р. № 168-р. URL: <https://www.kmu.gov.ua/ua/npas/249826501>
2. Закон України «Про туризм» у редакції від 26.04.2014 [Електронний ресурс]. URL : <http://zakon4.rada.gov.ua>.

Підлужна О. Б., к.геогр. наук,
старший викладач
ВП НУБіП України «Бережанський
агротехнічний інститут», м. Бережани, Україна

ТЕНДЕНЦІ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ТУРИСТИЧНОЇ ГАЛУЗІ В УКРАЇНІ

Сучасний туризм – це сфера економіки та життєдіяльності суспільства, яка загалом тією чи іншою мірою інтегрує практично всі галузі. Саме це й повинно стати головним у формуванні нового державного підходу до туризму як галузі, пріоритетний розвиток якої може позитивно вплинути на економічний і соціальний стан країни, стимулювати важливі галузі економіки, сприяти зміцненню позитивного іміджу України на світовій арені. Туристичні підприємства сьогодні перебувають під негативним впливом комплексу чинників мега-, макро- та мезосередовища, непередбачуваних за своїми обсягом, силою впливу та характером. Серед таких чинників – політичні, соціальні та екологічні колапси, воєнна агресія та інтервенція окремих територій країни, повільні темпи